

Sumaya Jirde Ali

To/Thu 21 Elo/Aug 2025
Caisa Poetry Night, Runokuu

- 3-4 suomeksi kääntänyt Oscar Rossi
- 5-6 translated into English by Sumaya Jirde Ali
- 7-8 på norsk

Norjalais-somalialainen runoilija, esseisti ja näytelmäkirjailija **Sumaya Jirde Ali** (s. 1997) on tähän mennessä tehnyt vaikuttavan uran. Julkaistessaan ensimmäisen runokokoelmansa 20-vuotiaana hän oli jo vakiintunut nimi Norjan julkisessa keskustelussa. Alin kirjat ovat Norjassa laajasti luettuja ja kriitikoiden ylistämiä, ja ne eivät kaihda vaikeita ajankohtaisia aiheita kuten miesvihaa, hyväksikäyttöä ja rasismia. Ali on kirjoittanut lisäksi suuren määrän sanomalehtiartikkeleita ja toiminut feministisen *Fett*-lehden päätoimittajana.

The Norwegian-Somali poet, essayist, and playwright **Sumaya Jirde Ali** (b. 1997) has built an impressive career so far. By the time she published her first poetry collection at the age of 20, she was already an established name in Norway's public discourse. Ali's books are widely read and critically acclaimed in Norway, and they do not shy away from difficult subjects such as misandry, abuse, and racism. In addition, Ali has published numerous newspaper articles and served as editor-in-chief of the feminist magazine *Fett*.

"Ali's work acknowledges poetry as part of, and a sensitive yet out-spoken aesthetical response to, a world historically and contemporarily characterized by unevenness."

Tonje Vold, Versopolis.com

Menen kylpyyn.

Olen tajunnut, miten paljon nautin kylpemisestä, siitä että on yhtä veden kanssa, painoton ja vapaa ajattelemaan muitakin ajatuksia kuin niitä, joita minulla on tapana ajatella, kun katson pulleaa vartaloani.

Menen kylpyyn

ystäväni kylpyammeessa, kylven siirtolapuutarhamökissä, joka muistuttaa kummasti kotia, se on minun kotini.

Kylven ja kuuntelen ystäväni lasten ääniä, ne leikkivät laulujaan niin huolettomina. Heidän lapsuutensa rukousketjussa jotain niin samaa ja samalla niin erilaista kuin minun omassa lapsuudessani – toisinaan saatan huomata olevani

liikutuksesta vetelä, kuin vatkattua velliä,

kun tervehdin heidän leikkiään,

kun taas toisina päivinä huomaan olevani

kiitollinen

joka kerta, kun he antavat minun liittyä leikkiin.

Menen kylpyyn,

minä se olen, minä tässä kellun, suorana kuin rukoillessa, rukoillessani Allahia.

Menen kylpyyn, levitän reiteni, kuin haluaisin täyttää kaikki aukkonni miehillä, kirjoitan haarat auki, reiteni pulluvat vedessä, kuinka ruskea ja sulokas olen.

Menen kylpyyn, lipeän, jalkani luiskahtelevat tässä valkoisessa kylpyammeessa, niin kuin ruumiini ja mieleni lipsuvat tässä valkoisessa maassa.

Menen kylpyyn, hieron ihoa ja hiuksia, suonia, juonteita, kaikkia jalanjälkiä, joita minuun on jäänyt näistä anteliaista, mutta kuitenkin armottomista ihmisistä.

Minä, tässä, kylven,

ja hengitän siinä samalla, kun kuulen kuumen veden äänen, kuinka se juoksee juoksemistaan, toisessa elämässä ja toisessa taloudellisessa tilanteessa olisin antanut sen juosta ikuisesti.

Menen kylpyyn, kylven ja annan itseni luisua omiin pohjakerroksiini, kauas dissosiaatioiden monista laaksonsyrjistä, kauas peloista, todellisista ja kuvitelluista kuvistani.

Ja tunnen kuinka jännityksen värinä puhaltaa luontoni läpi, kuinka tuulenpuuskat halaavat puitani.

Vesi kädelläni, vesi kädelläni, jäädäkseen tullut

vesi joka ei enää pakene, niin kuin en minäkään enää tukahduta tai pakene omassa ruumiissani olemista.

Vesi kädelläni, lämmin vesi varpaiden alla ja yllä ja ehkä jopa varpaissa sisällä, kerään nämä vetiset ystävät, annan niiden suudella otsaani, silmäluomiani, suudella parempia ja huonoja puoliani.

Vesi hiuksissani, aina hiuspohjaan asti, vesi joka tervehtii vuosiani, reisiäni, vesi, vesi, ystäväni, minusta on tullut minulle ystävä. Ja minä sanon hei, hei, heippa sinulle, minä hurraan sinua, minua.

Kylvyn jälkeen, kun olen täyttynyt vedestä niin, että omat nesteeni alkavat valua, ja kun sormista tulee pehmeät ja suloisat, autan vettä valumaan ulos. Ja tajuan, että tämä eriyminen ei pelota minua, koska olenhan yhä täällä. Olen tullut takaisin, tullut jäädäkseeni.

Tai, ei,

en ole tullut takaisin, koska olen aina ollut täällä.

Olen täällä.

I take a bath.

I have managed to remember how much I like to bathe, to be one with the water, weightless and free to think other thoughts than those I have a habit of thinking when looking at my own round body.

I take a bath in a girlfriend's bathtub, I bathe in a community garden cabin that strangely resembles a home, is my home.

I bathe while I hear the sounds of my friend's children, they're playing their song in an unconcerned way. They find themselves in a prayer chain of a childhood so like and so unlike my own – sometimes I find myself

moved, as if I was porridge

when I say hello to their game,

while other days I fine myself

grateful

every time they let me chime in.

I take a bath,

it is me, it is I who lies here, stretched out as if I was praying, praying to Allah.

I take a bath, I am widening myself as if I am trying to fill all of my holes with men, I am widening, writing while widening, my thighs bulk out of the water, how brown and beautiful I am.

I take a bath, I am slipping, my feet slip in this white bathtub in the same way that my body and mind slip in this white land.

I take a bath, I massage skin and hair, bloodlines, lines, every footprint I have from this generous,
but nevertheless relentless,

humans.

I, bathe, here,

and I am breathing while doing so, while I hear warm water running and running, in another life
and in a different economy I would have let the faucet run forever.

I take a bath, I bathe while I elevate myself downwards towards my own basements, far away from
the many faces of disassociation, far away from the fear, my true and imagined images.

And I can recognize that a shiver runs through my nature, that a gust of wind hugs all of my trees.

Water in my hand, water in my hand, water,

that has come to stay, that no longer flees like I no longer repress nor flee from being in my own
body.

Water in my hand, warm water under and over and maybe even in my toes, I am collecting these
watery friends, letting them kiss my better and bad sides.

Water in the hair, over the head scalp, water that greets all of my years, thighs, water, water, water,
friend, I have become my own friend. And I say hello, hello, hello to you, how much I am rooting
for you, me.

After the bath, when I am so filled by water that my own fluids begin to run, and when fingers are
soft and sweet, I make the water run away. And I notice that the goodbye doesn't make me anxious,
for I am still here. I have come back, come to stay.

Or, no,

I haven't come back because I've always been here.

I am here.

Jeg tar et bad.

Jeg har klart å huske hvor mye jeg liker å bade, å være i ett med vannet, vektløs og fri til å tenke andre tanker enn de jeg har for vane av å tenke når jeg ser på min egen runde kropp.

Jeg tar et bad

i en venninnes badekar, jeg bader i en kolonihagehytte som ligner besynderlig mye på et hjem, er mitt hjem.

Jeg bader mens jeg hører stemmene til min venninnes barn, de leker sin sang på en ubekymret måte. De befinner seg i en bønnekjede av en barndom så lik og ulik min egen – noen ganger kan jeg finne meg selv,

rørt, som om jeg var grøt,

når jeg hilser på deres lek,

mens andre dager finer jeg meg selv

takknemlig

hver gang de lar meg få bli med.

Jeg tar et bad,

det er jeg, det er meg som ligger her, utstrakt som om jeg ber, ber til Allah.

Jeg tar et bad, jeg skrever, som om jeg vil fylle alle åpningene mine med menn, jeg skrever, skriver mens jeg skrever, lårene mine buler ut av vannet, så brun og fin jeg er.

Jeg tar et bad, jeg skli, føttene mine skli i dette hvite badekaret slik kroppen og sinnet mitt skli i dette hvite landet.

Jeg tar et bad, jeg masserer hud og hår, årer, linjer, alle fotsporene jeg har fra dette generøse, men allikevel nådeløse, menneskene.

Jeg, bader, her,

og jeg puster mens jeg gjør det, mens jeg hører lyden av varmt vann som renner og renner, i et annet liv og med andre økonomiske forutsetninger hadde jeg latt det renne i evig tid.

Jeg tar et bad, jeg bader mens jeg heiser meg selv nedover til mine egne underetasjer, langt bort ifra dissosiasjonens mange dalsider, bort ifra frykten, mine faktiske og forestilte bilder.

Og jeg kjenner at det går et gys gjennom min natur, at et vindkast omslutter alle mine trær.

Vann i min hånd, vann i min hånd, vann

som er kommet for å bli, som ikke lenger flykter slik jeg ikke lenger verken fortrenger eller flykter ifra det å være i min egen kropp.

Vann i min hånd, varmt vann under og over og kanskje til og med inni mine tær, jeg samler disse vannete vennene, lar dem kysse panne, øyenlukk, kysse mine bedre og dårlige sider.

Vann inni håret, over hodebunnen, vann som hilser på alle mine år, lær, vann, vann, venn, jeg er blitt min egen venn. Og jeg sier hei, hei, hei på deg, som jeg heier på deg, meg.

Etter badet, når jeg er så fylt av vannet at mine egne væsker begynner å renne, og når fingre blir bløte og søte, hjelper jeg vannet med å renne ut. Og jeg legger merke til at avskjeden ikke gjør meg urolig, for jeg er jo ennå her. Jeg er kommet tilbake, kommet for å bli.

Eller, nei,

jeg er ikke kommet tilbake, for jeg har alltid vært her.

Jeg er her.